

Resposta dels Economistes per la Independència a les declaracions del governador del Banc d'Espanya sobre les conseqüències de la independència de Catalunya

Recentment, el governador del Banc d'Espanya, Luis María Linde, en un sopar amb economistes, banquers i empresaris, va dir que una Catalunya independent faria fallida i que, ahora, Espanya patiria un greu impacte econòmic.

Tota l'argumentació del senyor Linde es basa en la hipòtesi que una Catalunya independent quedaria automàticament fora de la Unió Europea i hauria d'abandonar l'euro com a moneda oficial; els bancs catalans no tindrien accés a la liquiditat del Banc Central Europeu i l'Estat català no podria finançar el seu deute públic.

La qüestió de l'euro

El senyor Linde, sense referir-se explícitament a Catalunya, considera que si un territori "petit" d'un estat membre de la UE s'independitza, quedaria fora de la UE i hauria de crear la seva pròpia moneda, amb una taxa de canvi que seria molt desfavorable respecte de l'euro, la qual cosa faria que no pogués afrontar els seus deutes referenciats en euros, situant-lo en l'escenari que porta a la fallida, la suspensió de pagaments o a una gravíssima situació financera.

Els arguments (un discurs de la por) del governador del Banc d'Espanya no resulten creïbles en el context econòmic i polític real de Catalunya.

D'entrada, podríem citar els casos de països com Dinamarca, Suècia o Noruega, països amb moneda pròpia i que tenen un volum de població i un grau de desenvolupament amb els quals Catalunya s'hi pot comparar, i dels quals no hi ha cap dubte que se'n surten prou bé. Però és que es fa difícil imaginar que una Unió Europea que ha volgut integrar països amb economies molt febles com Grècia o Portugal i economies inestables com Romania i Bulgària, i que a hores d'ara està en negociacions amb Sèrbia o Montenegro, deixi escapar una economia com la catalana, que pertany a la Unió Europea des de l'1 de gener de 1986 i que va adoptar l'euro des del primer dia en què aquest es va introduir al sistema monetari, que té un PIB per càpita superior a la mitjana de la UE, que és contribuent net i que, com a Estat independent, no necessitaria cap procés d'adaptació perquè compleix amb els criteris de convergència requerits.

Fins i tot acceptant la possibilitat d'una sortida de la UE, això no hauria d'implicar la renúncia a l'euro. Països com Andorra, Kosovo, Montenegro o Mònaco utilitzen l'euro sense formar part de la UE. A més, en el cas de Mònaco es va signar un "acord monetari" amb la Unió Europea, renegociat el 2011 directament amb la Comissió Europea (en nom de la UE), pel qual aquest país pot utilitzar l'euro i participar en el sistema de pagaments Target2. Per tant, no hi ha dubte que si el nou Estat català vol mantenir l'euro com a moneda oficial així ho farà.

L'accés dels banca catalans al BCE

Segons el senyor Linde, si Catalunya s'independitza, la Caixa i el Banc Sabadell, amb seu a Barcelona, no tindrien accés a la liquiditat del BCE, ja que, argumenta, l'organisme europeu només atorga finançament a les entitats que pertanyen a països membres (de la UE).

Això no és així. Caldria recordar-li al governador del Banc d'Espanya que, com hauria de saber, qualsevol banc del món (no cal que sigui de l'eurozona, de la UE o de l'EEE), si té una sucursal a la UE i a través d'aquesta sucursal emet bons, obligacions, cèdules, etc., aquests

actius són vàlids com a garantia al BCE per a obtenir liquiditat. Així, bancs com Morgan Stanley, Citibank, Banc of Tokyo Mitsubishi, Banc Of China, etc., que no són ni de la UE ni de l'EEE, com que tenen sucursals a França o Alemanya, emeten actius en aquests països i apareixen als llistats de garanties del BCE.

Per tant, Banc de Sabadell o la Caixa, que ja tenen sucursals autoritzades a altres països de la UE, en el cas d'una Catalunya independent que estigués fora de la UE, si emetessin actius a través d'aquestes sucursals, aquest actius servirien de garantia per obtenir liquiditat al BCE.

El deute públic català

Com va dir el senyor Linde: “en el cas que Catalunya s'independitzés, l'economia espanyola patiria un greu impacte en perdre un motor essencial equivalent al 18% del PIB”.

Però la cosa no s'acabaria aquí, ja que tots els que fan el discurs de la por (“Catalunya quedaria eternament fora de la UE pel veto permanent d'Espanya”) obliden que en un escenari de divorci no cooperatiu totes les parts hi perden i que és molt millor per a tots un divorci pactat.

Perquè és evident que en un escenari de confrontació, el nou Estat català no assumiria la “seva part” del deute de l'Estat espanyol. Catalunya es quedaria amb un endeutament del 30% del seu PIB (només deute de la Generalitat), perfectament assumible sense l'espoli fiscal. Mentre que Espanya tindria un deute de més del 130% del seu nou nivell de PIB (ja veuríem què passaria amb la prima de risc).

Per tant, per interès propi, perquè Catalunya es faci càrrec d'una part del deute espanyol, Espanya serà la primera interessada que Catalunya es mantingui des del primer moment a la UE i que l'Estat català tingui accés als mecanismes de finançament del BCE.

22/12/2013